

Näen hohtavan maiseman

Näen hohtavan maiseman

Vastaavat sanataideopettajat:

Kati Inkala ja Anna Anttonen

www.kulttuurivalve.fi/sanataidekoulu

www.sanataidesanoja.fi

www.lumotutsanat.fi

Valveen sanataidekoulun julkaisuja

Toimittaja: Riika Ruottinen

Taitto ja kuvitus: Ari Halonen

Painopaikka: Erweko Oy, 2020

LAHJA

Erään muuton yhteydessä löysin papereistani ruttuisen ruutuvihon, jonka ylälaitaan oli raapustettu Elina 9v. ja otsikoksi Romaani. Tekstiä oli noin puolentoista virkkeen verran. En siis saanut aikaiseksi valmista kirjaa, mutta tuo vihko on minulle silti tärkeä: se osoittaa, että olen aina halunnut kirjoittaa.

Ymmärsin jo varhain, että kirjoittaminen on parhaimmillaan kuin lentämistä. Voi antaa jalkojen irrota maasta ja liihottaa arkielämän yläpuolelle, matkustaa minne vain ja olla kuka tahansa. Myöhemmin ymmärsin, että kirjoittamalla voi tehdä myös toisenlaisia taikoja: teini-ikäisenä kirjoitin kokemani ikävän sattumuksen tapahtumaan keksimälleni hahmolle ja huomasin, ettei minua harmittanut enää yhtä paljon. Lukioon mennessä keräsin jo kyltymättömästi tarinaideoita. Talletin niitä vihkoihin ja puhelimen muistiin, eikä mikään ollut liian pientä tai suurta rakennusmateriaaliksi. Mitä enemmän maailmaa tarkkailin, sitä kiinnostuneemmaksi siitä tulin.

Myöhemmin kirjoittamisesta on tullut minulle ammatti. Häkellyttävän vähän on muuttanut siitä, kun olin yhdeksänvuotias. Innostun yhä tarinoista ja haaveilen romaanin kirjoittamisesta – siitäkin huolimatta, että olen kirjoittanut jo useita.

Kirjoitan, koska silloin tunnen silloin olevani kaikkein eniten oma itseni. Kirjoittaminen on koti ja seikkailu samassa paketissa. Se on lahja, jonka jokainen kirjoittaja voi antaa itselleen aina uudelleen ja uudelleen.

Elina Rouhiainen
kummikirjailija

Lukemisen oireet

Lukemisen oireet

Maanantaina mansikoita.
Tiistaina tikkaria.
Keskiviikkona keksejä.
Torstaina torttua.
Perjantaina pullaa.
Lauantaina lettuja.
Sunnuntaina....SIPULIA!

*Santtu Ainesmaa, Helkky Hamdard, Mette Hellsten, Enni Hentilä, Fanni Holma, Hilla Impola, Olli Järnfors,
Lumi Kess, Otso Kubin, Elina Rimpiläinen, Tilda Suorsa, Arne Tenhunen*
5-vuotiaiden sanataidekerho

Suurin unelmani on,
että osaisin joskus lukea.

Lukemisen oireet:
Kutittaa sormissa.
Sihinää varpaissa.
Kirjaimet vilisee päässä.

Öökkänä on kuin uimasali.
Uimasali on kuin arkku.
Arkku on kuin Kalevala.
Kalevala on kuin pappilan hätävara.
Hätävara on kuin Hop Lop.
Hop Lop on kuin Öökkänä.

*Santtu Ainesmaa, Helkky Hamdard, Mette Hellsten, Enni Hentilä, Fanni Holma, Hilla Impola, Olli Järnfors,
Lumi Kess, Otso Kubin, Elina Rimpiläinen, Tilda Suorsa, Arne Tenhunen*
5-vuotiaiden sanataidekerho

Suurin unelmani on
kirjoitustaito.

Kirjoitustaidon oireet: YLLÄTTÄVÄ TUN...

HAI

SAI: Semmoinen joka tykkää paljon vedestä.

LAI: Se tykkää elämästä ja miettii miksi se on syntynyt tänne.

MAI: Semmoinen, joka tykkää paljon hupsuista taloista.

NAI: Tykkää riimitellä kaikkia nimiä.

HYPPYKISSA

Hyppykissa hyppii,
se kirppuja turkistaan nyppii.
Se hyppää ikkunalaudalle
ja sukeltaa pöydän alle.

KISSAN HARRASTUKSET

Kissa unohtaa mennä harrastuksiin,
sanoo vaan, ai joo niin,
säntää äkkiä sirkuskoululle,
jossa valmistellaan esitystä joululle.

Ninni Ontero
8-10-vuotiaiden sanataideryhmä

MINNAN PINNA

Minun äitini nimi on Minna,
jolla meni pinna.
Minna oli kireä
ja sillä oli sukka vihreä.
On se paras äiti täällä
vaikka se on joskus pahalla päällä.

Heljä Hukkanen
8-10-vuotiaiden sanataideryhmä

TOUKO TOMERA

Olipa kerran Touko Tomera tonttu
jonka pää pursusi ideoita
sirkusvälineitä ja kasoja
nuotteja
mutta ei niistä mitään tullutkaan kun
kaikki oli ihan sotkussa vaan.

Heljä Hukkanen
8-10-vuotiaiden sanataideryhmä

Oeln Pukkiymy.
Täkäkyn holisla.
En täkkyä ruvoa Vkialionista.
Tnäään Mumiasolusksa pistoai ankurio.
Kikkaiein äittäövlän aisa on likso.
Munilla on pällääni mkkeo.

Frída Harju-Könnö
10-11-vuotiaiden sanataideryhmä

Surinakoira
murisee
kurisee
ulisee.
Koska se aina
surisee
jos se ei murise,
kurise eikä
ulise.

Emppu Ala-Poikela
8-10-vuotiaiden sanataidekerho

ei oo
inspiRAAti-oo
sillä
JOSKUS
tai usein
tai aina
elämä
menee edellä
ja me tullaan sitten runojen kanssa
perästä.

Mulle sattui omituisesti

Mulle sattui omituisesti

Jos kohtaat viisi kuningasta viidessä linnassa
Poimit viisi valkoista kukkaa maatilalta
Lasket viisi kaunista ihmettä
Kerrot viisi ninjajuttua kaverille
Näet viisi punaista taloa
Silloin viisi lupausta toteutuu.

*Theo Harinen, Marianna Huuhtanen, Iris Hyöky, Jinna Korpela, Linnea Kärki, Noel Nevala, Oiva Suhonen,
Max Tanhuala, Maija Taskila, Erik Tenhunen, Lotta Ukkonen*
6–8-vuotiaiden sanataidekerho

KUMMA KODINKONE

Kerran ihan yhtäkkiä. Sodastreamer-kone alkoi hiilihapottaa kaikkea, mitä tielle sattui. Se hiilihapotti esim. leivänpaahtimen. Ja mikron ja uunin. Se oli isin 40-vuotislahja. Enkä muistanut enää, mistä olimme ostaneet sen. Ihmettelin, mitä voin tehdä.

vanha kiiltävä posliinikuppi ja
äidin perimät hopealusikat

hentoa kilinää kun lusikka
sekoittaa maitoon sulatettua
suklaata

joskus harjasin hampaat vahingossa
BEBANTTEENILLA

Totta vai tarua:

Onko lohikäärmeet lentäviä käärmeitä

vai onko ne lentäviä lohia

vai onko ne kumpiakin?

Totta: Kymmenen päivän päästä lähden Ruotsiin.

Tarua: Lähden kymmenen kuukauden päästä Ruotsiin.

Tarua: Näin kahden aikuisen pituisen jätskin.

Totta: Söin kolme jätskiä yhdessä päivässä.

KANELI

Tuntomerkit: Valkoinen littanapää, pienet mustat silmät, ei korvia ja kamelin keho.

Luonne: Vähän outo, kesy ja utelias.

Elinympäristö: Aavikot. (Hyvin harvoin metsät.)

Ruokavalio: Kuolleet puskat ja kaktukset (metsässä sienet ja havunneulaset).

Muuta: Kanelin hilseestä voi saada kanelia (eli sitä maustetta).

Ja hänen paras ystävänsä on... rumpujen pärinää, kiitos...TADAA

Kärpäine eli siis hän on kärpänen.

Psst!! Osaatko pitää salaisuuden? No hyvä, koska nyt tulee vuosisadan

uutinen: Kaneli on ihastunut Manteliin!

Ai et tiedä, kuka hän on.

Ahaa, varmaan pitää kertoa hänestäkin.

MANTELI

Tuntomerkit: Vaaleanpunainen (melkein valkoinen), korvan päät hohtavat pinkkiä, jäniksen nenä, hieno hymy ja pienet mustat silmät.

Luonne: Vähän outo, lempeä ja kesy.

Elinympäristö: Aavikot, niityt ja rannat.

Ruokavalio: Höyhenet, pähkinät, banaanit, kukat ja kuolleet puskat.

Muuta: Mantelin parhaat ystävät ovat Lätäkkö ja Rapakko. Mantelit (naaraat) voivat käyttää korviaan houkutellakseen uroksia: korvista lähtee hyväntuoksuista ainetta, jolloin naaras alkaa hehkua.

Sauli Niinistö ja
Pertti
hiipivät
pöydän alla
uutenavuotena.
Paikalle saapuu pappi ja sanoo:
”Kummallista.”

*Runo Ahtinen, Olivia Hankonen, Friida Harju-Könnö, Alisa Herranen, Hilma Kaisto,
Kerttu Mällinen, Maisa Mänty, Katri Orava, Silla Palokangas, Lilja Pylkkänen, Jooa Salin,
Uuti Salin, Sisu Salmirinne, Senni Asell ja Onni Seppänen
10-11-vuotiaiden sanataideryhmä*

Palleroinen ja
hattivatit
katsovat lätkää
Korvatunturin ulkokuusissa
klo 18.16.
Paikalle saapuu mursupoliisi ja sanoo:
”Mitää?”

*Runo Ahtinen, Olivia Hankonen, Friida Harju-Könnö, Alisa Herranen, Hilma Kaisto,
Kerttu Mällinen, Maisa Mänty, Katri Orava, Silla Palokangas, Lilja Pylkkänen, Jooa Salin,
Uuti Salin, Sisu Salmirinne, Senni Asell ja Onni Seppänen
10-11-vuotiaiden sanataideryhmä*

Olipa kerran Tikka. Tavallisesti Tikka koputtaa puuta. Sen yleisin väri on ruskea. Se tykkää katsoa telkkua ja syödä karkkia. Se harrastaa tavallista tanssia. Joka päivä se etsii matoja ja ötököitä.

Kunnes eräänä päivänä Kilpikonna järjesti yllätysjuhlat Tikalle. Siellä oli käpykakkua, ja he menivät elokuvateatteriin katsomaan Risto Räppääjää ja Ninjaa. Silloin Tikka hyppäili onnesta elokuvateatterin kattoon asti. Sitten ne lähtivät kotiin.

Siitä päivästä lähtien Tikka katsoi itseään peilistä, hymyili ja lauloi yksisarvista: ”Minä olen pikku yksisarvinen!”

*Santtu Ainesmaa, Helkky Hamdard, Mette Hellsten, Enni Hentilä, Fanni Holma, Hilla Impola, Olli Järnfors,
Lumi Kess, Otso Kubin, Elina Rimpiläinen, Tilda Suorsa, Arne Tenhunen
5-vuotiaiden sanataidekerho*

PEILISSÄ ITSE

Herään, on vielä hämärää. Kello on 4.30 aamulla. Ensimmäisenä yleensä katson peiliin. Tänä aamuna peili on kaatunut. Nostan sen ylös, sirpaleet nousevat perässä. Pian huomaan, että kävelen taakse päin takaisin sänkyyn... Sängyssä on joku. Sehän olen MINÄ! Peilistä astuu kolmas minä. Kaksi minua lähestyvät minua. Yhtä aikaa tajuan uppoavani.

Silla Palokangas
10-11-vuotiaiden sanataideryhmä

Hei Ruuneberi!

Mulle sattui omituisesti. Kun olin kakalla, siirryin maagisesti kuorimaan perunoita Superparkiin kesälomalla. Ja kaiken kukkuraksi paikalle saapui Haisuli. Se sanoi: ”Kivat hiukset!” Olen kalju! Eikö hän tajunnut, että olen kalju. Olipa hän tyhmä!

T. Pierupetteri

PORTTI

Emma käveli saniaisten ja heinien reunustamaa metsäpolkua. Kasvien lehdillä oli pieniä vesipisaroita, sillä oli satanut aika vasta. Tyttö potki sorahippua kengän kärjellä samalla kun hän käveli kiemurtelevaa polkua. Sukat tuntuivat hiukan kosteilta, vesi oli vaivihkaa päässyt lenkkareiden ohuen kankaan läpi. Käsiä myös paleli, vaikka ne oli upotettu tiiviisti kuoritakin taskuihin. Elokuun sää oli välillä petollinen.

Jonkin, noin kymmeneltä minuutilta tuntuneen ajan päästä Emma löysi itsensä tienhaarasta. Hän päätti mennä vasemmanpuoleista polkua, koska se oli leveämpi. Hän käveli rivakkaa tahtia. Välillä hän pysähtyi ihmettelemään luonnottoman korkeita puita tai kummallisen mallisia kiviä. Yhden kauniin suuren männyn alta lähti ikään kuin toinen, mutta vain huomattavasti kapeampi polku. Polku oli lyhyt ja sen päästä kykeni erottamaan selvän valkoiseksi maalatun portin. Portti oli Emmalle jo hyvin tutuksi käyneen paikan sisäänkäynti. Nimittäin isoäidin puutarhan. Näin loppukesästä kukkivat omenapuut varjostivat suloista leikkimökkiä, jossa Emma ja hänen serkut olivat leikkineet pienenä. Leikkimökin ympärillä kasvoi metsämansikoita, joista mummo kitki rikkaruohot tunnollisesti pois. Emma kyykistyi ja poimi yhden. Hymy tuli lähes väkisellä hänen kasvoilleen. Silmänräpäyksessä hänet oli jo istutettu mummon kukkapenkkien keskellä olevaan kahvipöytään syömään vastapaistettua pullaa ja suklaakeksejä. Ja tietenkin juomaan maailman parhainta vadelmamehua.

Maija Heinonen
11-12-vuotiaiden sanataideryhmä

VANHIN SAARI

Tämä on esitelmä Vanhimma saaresta.

Tässä kerrotaan sen kartta, lajityypilliset eläimistöt ja kasvillisuudet sekä joistakin paikoista muuta tietoa.

KARTTA

Vanhin saari on valtava sekä pyöreä ja kohoaa tasaisesti keskelle päin. Sen keskellä on kolme vuorimaista huippua: ensimmäinen (3300m), toinen on tulivuori (6017m) ja kolmas, kahta ensimmäistä reilusti korkeampi, alkaa vasta pilvien yläpuolella olevalta tasangolta, jonka jälkeen tulee lyhyt kukkulavyöhyke ja järvi, josta kohoaa kolmas huippu (17099m). Ensimmäisen ja kolmannen huipun juurella on siis järvet (ensimmäisen huipun järven halkaisija on 500km ja toisen 516km), ne ovat koko saaren ainoat ja isoimmat järvet. Toisen huipun (tulivuoren) ympärillä on kovettunutta laavaa, joka on virrannut alaspäin, pisimmät neljä virtaa yltävät neljänneksen saarta sen keskustasta päin. Virroista johtuu niiden ympärillä sijaitseva pimeäkasvillisuusvyöhyke.

KASVIT JA ELÄIMET

Saari voidaan jakaa kasvillisuusvyöhykkeisiin korkeuden mukaan. Merenpinnan tasolla sijaitsee Koralliriuttojenjamustienjättiläismäistenlihansyöjälumpeidenvyöhyke. Toinen vyöhyke on Mustarantavyöhyke, joka on muodostunut kasautuneista mustienlumpeiden ja muiden olentojen fossiloituneista ruumiista. Kolmas vyöhyke on Mustuudenvoimallaelävänälvänvyöhyke (outoa sademetsää). Neljäs vyöhyke on Mustienleijonienvyöhyke, se on täynnä puroja, savanneja ja lämpimiä tuulivirtoja. Siivekkäätleijonat ovat vallannet pitkään kestäneissä sodissa paljon leijonien ja vedenalaistenleijonien alueita. Ja viides kasvillisuusvyöhyke, pimeävyöhyke.

Pimeästävyöhykkeestä on mahdollista tehdä karttoja, koska se muuttuu koko ajan. Sitä korkeammalta on saatu vain epäselkeitä ja traumatisoituneita silminnäkijöiden piirustuksia.

Nietos Harju

12-16-vuotiaiden sanataideryhmä

Tämä maailma on monimutkainen, monipuolinen ja ihmetyttävä samaan aikaan. Jouduin tänne, kun näin jonkin olennon. Oliota on vaikea kuvailla, mutta voin kokeilla. Olio oli kuin pitkä mies, mutta hän oli läpikuultava ja näytti kuin hän tai se virtasi kuin vesi. Sen jälkeen tunsin voimakkaan tönäisyn ja kaaduin suoraan päin maata. Odotin, että tömähdän maahan, mutta en tömähtänyt vaan menin suoraan maan läpi ja läiskähdin suoraan veteen.

Uskotko?

Jos kattoo liikaa puhelinta, voi jäädä siihen
asentoon missä katsoo.

Jos katsoo liikaa ohjelmia, muuttuu laavapalikaksi.

Jos on liian myöhään ulkona, voi tulla pilkkuja.

Jos valvoo liian myöhään, voi muuttua zombiksi.

JA se taas voi johtaa siihen, että nukkuu yhden yön viikossa hyvin.

*Theo Harinen, Marianna Huuhtanen, Iris Hyöky, Jinna Korpela, Linnea Kärki, Noel Nevala, Oiva Suhonen,
Max Tanhuala, Maija Taskila, Erik Tenhunen, Lotta Ukkonen*
6-8-vuotiaiden sanataidekerho

Taistelee pakastepizzaa vastaan

Taistelee pakastepizzaa vastaan

Olipa kerran Takkimies.

Sillä oli sateenkaaritakki ja pinkit rullaluistimet, ruskea pitkä parta,
jossa on letti.

Se tykkäsi sinisestä, sillä oli sininen kaulakoru ja korvakorut
ja siniset silmät, vihreät kulmakarvat ja vihreät ripset.

Tavallisesti Takkimies tanssi veden alla käsillään,
kunnes eräänä päivänä hän kaatui vedessä ja hai söi hänet.
Hai pureskeli Takkimiestä, mutta tämä ei mennyt rikki.
Silloin tuli yksisarviskala, joka nosti hain ilmaan,
ja Takkimies pamautti haita kuonoon ja pääsi uimaan sen suusta ulos.

Siitä päivästä lähtien Takkimies alkoi lukemaan kirjoja,
pelaamaan pleikka nelosta
ja sotkemaan ihan hirveästi joka paikassa.

*Santtu Ainesmaa, Helkky Hamdard, Mette Hellsten, Enni Hentilä, Fanni Holma, Hilla Impola, Olli Järnfors,
Lumi Kess, Otso Kubin, Elina Rimpiläinen, Tilda Suorsa, Arne Tenhunen*
5-vuotiaiden sanataidekerho

Moro Bananaman!

Tuu auttaan. Täällä Korvatunturin ulkokuuussissa on kova meininki. Suomi on tappiolla 5-0 ja nää äijät huutaa ihan järkyttävän kovaa. Pelottaa et ne hyökkää kun ottaa tän lätkän niin tosissaan. En ehi kirjoittaa enempää.

Olin käyttämässä koiraani ulkona. Yhtäkkiä Hiutale (meidän koira) lähti juoksemaan. Se juoksi teollisuusalueelle. Sain sen kuitenkin kiinni. Kun olimme lähdössä takaisin, nurkan takaa tuli joku... Sillä jollakin oli happinaamari päässä. Me tuijotamme toisiamme hetken, ja sitten se jokin lähti tulemaan kohti. Tietysti ajattelin, että nyt pitää juosta! Juoksimme Hiutaleen kanssa kotiin, mutta ovi ei ollut auki. Hakkasin ikkunoita ja ovea, mutta kukaan ei tullut avaamaan. Kun olin lähtenyt isä ja äiti olivat olleet kotona, ja olin monta kertaa tarkistanut, että ne eivät lähde minnekään, kun olen Hiutaleen kanssa ulkona.

Se naamarihyökkäys lähestyi...

Pelottavia asioita

1. Vanhassa talossa kuuluvat äänet
2. Rotat
3. Patterin pulputus
4. Mustapukuiset ihmiset
5. Hautajaiset
6. Pimeässä liikkuminen
7. Ulkoa kuuluvat äänet
8. Unihalvaukset
9. Lasin sirpaleet
10. Ahtaat paikat

Erään kerran puhelin soi. Kun vastasin, kuulin oman ääneni. Olin juuri ajamassa autoa ja tulossa iloisella tuulella yritysneuvotteluista. Olin jo melkein kotipihassa, kun yhtäkkiä puhelin soi. Vastasin hilpeällä mielellä. Kun kuulin soittajan äänen, kauhistuin. Kun kuulin oman äänen, soittajan puhe muuttui mumisemiseksi. Ja hän löi luurin korvaan. Hän ei kuunaan enää soittanut.

Pippi Peruna

Loukattu 10

Skotlanti

090100

Moi!

Olen räjähtänyt rusina ja haluaisin kertoa teille taistelevasta Sauli Niinistöstä. Minua pelottaa, sillä hän taistelee kaupassa ja kello on 20.57. Ja minua pelottaa myös se, että hän taistelee pakastepizzaa vastaan. Ja sitten Lisa Simpson säikäytti minut sanomalla: ”Pöö!”

Terveisin, räjähtänyt rusina

Ps. Tule pian!

LAURA JA LUURANKO

Halloweenin aikaan minä olin tulossa koulusta (yksin) kotiin. Minä kuljin metsän ohi, synkän metsän ohi! Minä näin vilahduksen pääkallosta! Minä näin luurangon! Juoksin tosi nopeaa, ja luuranko juoksi perässä! Kun saavuin ovelle, minä rämpytin ovikelloa. Kun Veera tuli avaamaan, minä syöksyin sisään ja luuranko perässä! Minä tuijotin luurankoa. Luuranko hymyili ystävällisesti minulle. Minusta tuntuu sille, että...

minusta ja luurangosta tulee erottamattomat ystävät!

KUIN SYÖPÄ

Kuin syöpä,
se alkaa pienestä,
mutta pian se takertuu tiukemmin kiinni.
Leviää, kurottaa ja tappaa.

Jenny Maijala
Siivekkäät

Havahduin hereille. En ollut enää omassa huoneessani, olin keskellä Muumilaaksoa. Minulla oli kylmä vaikka äsken oli ollut ihan lämmin. Peittoni oli lentänyt tuulen mukana kohti Yksinäisiä vuoria. Pian näin sen mikä oli aiheuttanut äkillisen tuulen. Se tuli minua kohti. Se oli aivan niin kuin saduissa. Mörkö olisi pian ihan minun vieressä.

Veera Heikkinen
12-16-vuotiaiden sanataideryhmä

Mistä voi muuttua hirviöksi?

Jos hirviökoira puraisee, voi muuttua
zombivampyyriksi.

Tai jos menee rikkinäiseen kaupunkiin.

Tai jos menee pimeään kaupunkiin.

Jos syö kärpäsiä niin saattaa muuttua
näkymättömäksi hirviöksi.

Tai jos syö herkkuja, niin ehkä muuttuu
jättiläismörközombiksi.

*Theo Harinen, Marianna Huuhtanen, Iris Hyöky, Jinna Korpela, Linnea Kärki, Noel Nevala, Oiva Suhonen,
Max Tanhuala, Maija Taskila, Erik Tenhunen, Lotta Ukkonen*
6-8-vuotiaiden sanataideryhmä

Talossa sammuu valot

Talossa sammuu valot

Yöllä pakkaneen
kissat jäädyttää.
Kohta tähtien säteet
kissat herättää.
Mutta nyt täytyy
maisema hiljentää.

ZUBAKOPRAN YÖ

Zubakopra on iso karvainen otus, jonka kaksi silmää on punaiset. Zubakopra ei saanut unta, koska sillä oli kova nälkä, joten hän meni katsomaan jääkaappiin mutta siellä ei ollut mitään, joten hän meni katsomaan naapureitten taloista ja siellä oli paljon ruokaa. Siten oli jo melkein aamu ja Zubakopralle tuli kiire ja hän meni kotiin syömään.

PÖHKÖLIMAN YÖ

Pöhkölima on outo otus. Sillä on kolme isoa silmää. Se on ympyränmuotoinen ja sateenkaaren värinen. Se ei nuku, koska se haluaa leikkiä koko yön sen leluilla. Se leikkii sen autolla ja legoilla. Sitten kun aamu tulee, se menee nukkumaan.

Jooa Salin

10-11-vuotiaiden sanataideryhmä

On yö. Yö on pimeä. Pimeässä tapahtuu kummia. Kumma kissa kävelee talon katolla. Katolla kumman kissan kanssa kävelee gepardi. Gepardi hyppää roskikseen. Roskiksessa on salaliitto. Salaliitto keksii suunnitelman. Suunnitelma on jännittävä. Jännittävässä suunnitelmassa on aina monta vaiheita. Ja vaiheet ovat tärkeitä.

*Emppu Ala-Poikela, Helka Angerman, Eveliina Brockman, Heljä Hukkanen, Anni Järnfors, Emilja Külakoski,
Kerttu Kurikka, Ninni Ontero, Laura Palola, Linnea Tirola
8-10-vuotiaiden sanataideryhmä*

MYSTINEN TAULU

Kadulla kävelee tyttö, jonka nimi on Camilla. Hän on vasta muuttanut kaupunkiin.

Camilla on matkalla ystävälleen Sarahille.

Kun Camilla on Sarahilla, Sarah näyttää hänelle taulun, jossa tyttö seisoo vuoren päällä.

Taulussa laskee myös kauniisti aurinko. Kun Camilla on Sarahilla yötä, he hiippailevat keskiyöllä Sarahin huoneessa ja astuvat lattialla olevan taulun päälle. Se ei kuitenkaan mene rikki vaan tytöt tippuvat sen läpi.

Taulun maisema lumoo tytöt. Maiseman liehumeikkoinen tyttö kertoo Camillalle ja Sarahille, että hän on katsonut tätä samaa maisemaa aina, mutta silti eri kaupunkia. Sillä vuoren edessä avautuva kaupunki, jota ei näy taulussa on vuosi vuodelta muuttunut erilaiseksi.

Tytöt viettävät taulussa erikoisen yön uuden ystävänsä kanssa. Aamulla he kuitenkin kävelevät kohtaan, josta ilma ilmaisee heidät takaisin Sarahin huoneeseen. Sarah tykkää kirjoittaa tarinoita ja tästä lähtien hän viettääkin useita öitä taulussa kirjoittaen.

Maire Inkala

11-12-vuotiaiden sanataideryhmä

ÖISEN OLENNON ÖINEN SEIKKAILU

Kaikki alkoi, kun Peevertti heräsi. Hän oli karvainen iso ihmissusikoira, joka oli tottunut päivänvaloon, mutta nyt jostain syystä hän heräsi kesken unien. Peevertti katsoi kelloa. Se näytti 21.57. Hän ajatteli, että voisi mennä takaisin nukkumaan, mutta uteliaisuus vei voiton ja hän päätti valvoa koko yön. Hänellä oli paras ystävä ja hän päätti mennä tervehtimään häntä. Hän pystyi kulkemaan pimeillä kaduilla karvojensa takia, koska ne tunnisti liikkeen. Hän kuitenkin eksyi pimeässä ja haahuili pimeässä. Peevertin haahuilu kesti jonkun aikaa. Peevertin mielestä kodin etsimisessä kesti vain muutaman minuutin. Kun Peevertti oli kotona, kello oli 06.03. Silloin Peevertti tajusi, ettei ollut yhtään nukkunut ja kirosi hyvin möreällä äänellään. Loppu

Eppu Salin

11-12-vuotiaiden sanataideryhmä

Prinsessa Ruusunen ja
hammaspeikko
nukkuvat
vuodehuipulla
talviyönä.
Paikalle saapuu poliisi ja sanoo:
”Mitä ihmettä!”

*Runo Ahtinen, Olivia Hankonen, Friida Harju-Könnö, Alisa Herranen, Hilma Kaisto,
Kerttu Mällinen, Maisa Mänty, Katri Orava, Silla Palokangas, Lilja Pylkkänen,
Jooa Salin, Uuti Salin, Sisu Salmirinne, Senni Asell ja Onni Seppänen
10-11-vuotiaiden sanataideryhmä*

Yön planeetat hohtaa,
kohta kekrit kohtaa
on menossa välke.
Kekri katsoo kummaa taloa
takana kuulen askelia.
Talossa sammuu valot.
Talon asukas on kylmä vanhus.

Ilmassa hohtaa pilvien lamppu

Ilmassa hohtaa pilvien lamppu

Minä tulen tänne,
kun pakkanen tuntuu luissa asti,
kun bussi on niin täynnä, että
liimaudun sen tuulilasiin,
kun istun kirkon epämukavalla
penkillä,

minä tulen tänne,
milloin ja mistä vaan,

minä tulen tänne
aina,
kun
Vivaldin

Neljä vuodenaikaa

soi.

Jos elokuu olisi suurten metsäpalojen
ja varuillaanolon kuukausi, niin:

Syyskuu olisi ruskan ja värikkäiden
lehtien kuukausi.

Lokakuu olisi ensilumen sekä
harmaan loskan kuukausi.

Marraskuu olisi pimeyden ja
heijastinten kuukausi.

Joulukuu olisi odotuksen ja ilon
kuukausi.

Tammikuu olisi pakkasen ja jään
kuukausi.

Helmikuu olisi nopsa ystävyiden
kuukausi.

Maaliskuu olisi herkuttelun ja
hauskanpidon kuukausi.

Toukokuu olisi uudelleenheräämisen
ja juhlimisen kuukausi.

Kesäkuu olisi kuumuuden ja
vapauden kuukausi.

Heinäkuu olisi lepäämisen ja
auringonpaisteen kuukausi.

Roosa Manninen
12-16-vuotiaiden sanataideryhmä

Kuulen veden liplatuksen.

Välillä linnut huutavat. En tiedä mitä. Ehkä ne

kertovat tarinoita kaukaa etelästä.

Katson ylös. Näen taivaan. Taivaan, jonka

halki lipuu valkoisia pilviä. Pilviä, jotka pian

ovat valmiina peittämään maan valkoisella

peitolla.

Sitä en kuitenkaan saa nähdä, sillä ennen

sitä minä lähden.

Lähden ja palaan kun kesä käy nukkumaan.

Maija Anttonen
11-12-vuotiaiden sanataideryhmä

Sininen jää
huomenna puita
tulee lentää
syys nukahtaa
tänään hämärä
ilmassa hohtaa
pilvien lamppu.

Synkkyysperhonen lentää kuuhun.
Ja tippuu sieltä puuhun.
Matkalla se näkee käytetyn sukan.
Nyt se näkee takkutukan.
Takkutukka on pojalla.
Poika istuu ojalla.
Perhosella sattuu jalkaan.
Poika ajattelee, sattuikohan parkaan.
Pojalla on sisko.
Pojalla on myös koira,
jonka nimi on Pisko.
Poika katsoo uutisia.
Uutisissa näytetään säätä.
Se näyttää olevan jäätä.

Lunta tulee
yksi avaruus
oksat soi
synkkä maa
talven hiljaisuus
planeetat jäätyy
yö nukahtaa
suuri usva
valkoinen laulu
pieni pakkaneen.

Olen kodissani päiväntasaajalla. Katselen peiliin, jonka ostin joltain mustiin vaatteisiin pukeutuneelta huppupäiseltä kauppiaalta. Mutta yhtäkkiä en näekään kotiani, vaan näen paikan, joka on oudon valkean materiaalin peitossa. Sitten peilissä oleva maailma alkaa muuttua pyörteeksi, joka vetää minua puoleensa. Yhtäkkiä putoan noin puolesta metristä suoraan valkoiseen materiaaliin. Se on pehmeää, mutta samalla kylmää. Sitten joku lapsi, jolla on paksut värikkäät vaatteet päällään, tekee valkeasta materiaalista, joka on kylmää ja pehmeää, pallon ja heittää sen minuun. Lähden kohti vaaleanpunaista rakennusta, jossa on kivinen kellari ja koitan mennä ovesta sisään, mutta se on lukittu. Valkoisesta materiaalista pallon tehnyt lapsi tulee pallon kanssa, valmiina heittämään sillä minua, mutta sitten näen kotini animaation haamukuvan näköisenä. Se kuva alkaa pyöriä. Menen pyörteeseen ja kohta näenkin valkoisen materiaalin peitossa olevan paikan samannäköisenä kuin näin kotini hetken aikaa sitten, ja sitten tupsahdin kotiini tyhjästä, ja valkea materiaali muuttuu vedeksi. Myöhemmin kun kysyin tietäjältä, mitä ihmettä tapahtui, hän vastasi että olin Oulussa, ja valkea, pehmeä ja kylmä materiaali oli lunta. Mutta ihmettelen vieläkin, miksi näin silmissäni vasemmassa yläkulmassa koko ajan tekstin:
Oulu Finland.

Asmo Angerman
11-12-vuotiaiden sanataideryhmä

Metsä on
synkkä joki
soi illalla hopea jäätynyt
kun joku talvi tuntuu
pisarat lumi sininen
vesikatu hiljaa
loistaa viileät tähdet
hiljaisuus peittää.

Illalla metsä kaunis vaikenee
hopea sininen huurre soi.
Ilma surullinen hämärtyy
kuussa nukkuu kaamos.
Avaruuden pisarat jäätyy
planeetat nukahtaa
näkyv vähän kuuraa.
Katso, takana
avaruus palelee,
lunta lentää, tuulee,
usva katoaa.
Missä ilo?
Odotan.
Näen hohtavan maiseman.

Eveliina Brockman
8-10-vuotiaiden sanataideryhmä

Silloin oli vielä viileää ilmaa. Pakkasilmaa, jonka pystyi tuntemaan luissa asti. Pistelevää, kirpeää pakkasilmaa. Se jäädytti keuhkot sisältäpäin tehden hengittämistä hankalaa. Se tunkeutui sieluun asti saaden koko kehon värisemään kylmyydestä. Se sattui, mutta oi miten ihanaa se oli.

Tuntui kuin olisi ollut elossa.

Leikin usein elämää ja kuolemaa hypotermian kanssa. Tunsin, miten pakkanen suuteli poskiani unohtaen osan olemuksestaan kasvoilleni. Minulla oli kylmä, mutta en kyennyt sammuttamaan hymyäni. Ikään kuin se olisi seisahtunut ikuisiksi ajoiksi iholleni.

Lunta tanssii yöllä syksyllä
syksy suhisee pilvien suojassa
kylmä laulu välkkyy
kylmä hiljaa illalla, tähdet, kirkas, pehmeä
hohtava pieni sininen
talvi lentää pimeään metsän yli

Kerttu Kurikka
8-10-vuotiaiden sanataideryhmä

PALAVA PAKKANEN

Tuntuu paljon enemmän eläväiseltä
Kun kädet vähän jäätyy
Vaikka
Kuolevaisen kädet ovat jäässä
On se ajatus päässä
Pohdintaa
Palaa halusta
Tuntea palaa halusta
Jokin jota niin haluta
Kun sen sain
En osaa ottaa kiinni
Kuivat käteni
Miten ote voikaan niin lipsua
Sinusta

Edith Njoroge
Siivekkäät

Pitkin hiljaisten unien polkua

Pitkin hiljaisten unien polkua

Kuului räsähdys ja alkoi sataa.
Kaakaota otin kupin.
Keräsin siihen paljon kaakaota,
Jonka päälle laitoin kermavaahtoa.
Toivottavasti en herää unestani.

Alisa Herranen
10-11-vuotiaiden sanataideryhmä

Tähtitaivaan alla sinä sanoit sen.
Minä hymyilin, mutta ajattelin: ei täällä, ei tässä, ei nyt.
Puiden humina täytti korvani,
ja varjot seurasivat minua kaikkialle.
Nyt nukun ikuista unta
marmoripatsaan alla sinun vierelläsi,
ikuiset kyyneljuovat poskillani.

”Jotka tunsivat minut hymyilevät kuoltuani. Olin vankilassa siinä autiossa puutarhassa, missä ruumiit muuttuvat nurmeksi, missä varjoiset käytävät humisevat turhia huokauksia ja missä poismenneiden sielut uneksivat vielä turhempia uniaan. Rakastin syvyyksiä juurien alla. Halusin maatua maaksi ja muuttua eläviksi muistosanoiksi. Nyt kunnioitan oloani marmoripatsaan alla. Kiitos teille ystäväni.”

He hymyilevät lukiessaan. Hän teki elämästään kunnianosoituksen koko maailmalle.

UNIEN SALAISUUS

Lasten haaveista ja vahvasta uskosta
maalaa tulikettu hännällään kuvia
luoden unia mahdottoman kauniita.

Kesäkeiju tuulen pyörteille
opettaa melodian ikaikaisen
ja nämä soinnut kauas kotoaan
pitkin hiljaisten unien polkua
Villi-Tuuli kuljettaa
antaen unille laulunsa.

Suurin unelmani on,
että osaisin joskus pyöräillä kahdella renkaalla.

Pyöräilyn oireet:
Käsissä ja jaloissa kirvelee.
Pyöriviä unia.

Sininen sininen kenguru,
mistä näet unia?
Hepusta, repusta, pepusta,
vaarin mehusta,
sepusta,
hikasta, sikasta,
silmälaseista,
pilmäsateista.

MUISTO

Jokaisen ison junaradan varrella on pieni tie
Pienien sanojen kautta voimme kulkea kohti epäkohtaa
Pienien tekojen takana on meille suuria hetkiä
Sanoit vain pienen osan lauseesta
Mitä on mielessä?
Hetkiä,
jotka muistoissamme kutistuvat
Pesukoneessa pyörivät sekaisin värillisten ja tummien seassa
Niin haalistuvat
Näin unohtuvat

Edith Njoroge
Siivekkäät

Minä olen yhä täällä

Minä olen yhä täällä

Haikeus on
harmaa kissa
aidan päällä.

Tapasin sinut maailmassa, jossa aurinko ei koskaan laske.
Maailmassa, jossa taivas oli kirkkaan sininen ja tuuli pehmeän tyyni.
Siinä maailmassa ei ollut punottuja petoksia eikä pistäviä valheita.
Pääsemmekö sinne koskaan uudestaan?

Noora Oravala
Siivekkäät

Ennen kuin katsoit minuun
viimeisen kerran
sinä sadepäivänä
siellä puistossa
kävi mielessäni ajatus
olisin tuhannesti mieluummin
vankilassa kuin täällä
siivitetyn marmoripatsaan alla
kanssasi
sadetta pitämässä
jäähyväisten hetkellä.

Hertta Inkala
Siivekkäät

KYYNELTEN MERI

Haluaisin makoilla omenapuiden alla
kun aurinko suutelee ihoani.
Haluaisin tuntea maan
ja kaikki siihen sitoutuneet eliöt.
Haluaisin tuntea lämpimät kesätuulet
vielä viimeisen kerran.
Haluaisin olla siellä
enkä täällä,
ajelehtimassa
Kyynelten merellä.
Aika on menettänyt merkityksensä.
Täällä on vain pimeyttä,
ilman tietä ulos.
Vain surua.
Vain kyyneleitä.

Jenny Maijala
Siivekkäät

HUUDAN (oksennan)
sinut ulos minusta
enkä syö tilalle MITÄÄN.

Sillä sinä olet nyt mennyt,
ja silti minä olen yhä täällä.

Paine rinnassa kasvaa
vuosien lipsuessa käsistä.
Silmissä sumu, mieli musta,
raskas yksinäisistä ajatuksista.
Rikkinäinen pieni sielu sisällä,
uumenissa.
Tunne turta. Tyhjä katse.
Korvissa kaikuu balladit.
Silmissä sumu, valot kelluu.

Aada Kiiveri
Sivekkäät

Lasiset kyyneleesi valuvat pikimustassa marmorisalissa.
Puristat kädessäsi tummanpunaista ruusua ja sen terälehdet tippuvat
hiljalleen alas maahan.
Katsot kauan minuun, mutta näen kasvoistasi että et tunnista minua.
Kävelen varovasti sinua kohti ja pudotan valkoisen ruusun jalkoihisi.
Valot sammuvat yksi kerrallaan, osa salista on jo pimeänä.
Haluaisin jäädä, mutta nyt on minun aikani lähteä.
Toivottavasti jonain päivänä vielä ymmärrät.

Noora Oravala
Siivekkäät

Kävelin metsätietä, olin hakemassa herra Barrylta maitoa. Tarkoituksenani oli tehdä kiisseliä illaksi, joten tarvitsin pikaisesti maitoa. En ehtinyt käydä kaukana olevassa kaupassa.

Äkkiä näin edessäni jotain. Se oli hyvin pieni ja peittynyt hiusteni väriseen karvaan (oranssin punainen).

Kävelin hitaasti tätä pientä palleroa kohti puhuen lempeästi: – Hei pikkuinen. Kukas se sinä olet? Vaikutti, että eläin oli piiloutunut, joten sanoin vielä: – Älä pelkää, tule vain esiin.

Jäin istumaan olion viereen ja silittelin hänen karvaansa hellästi. Tunsin olion luut paksun karvankin läpi ja tämä huolestutti minua.

– Odota siinä, tulen ihan pian ja annan sinulle ruokaa.

Jätin eläimen siihen ja juoksin Barryn luokse. – Hei herra Barry, saisinko maitoa kun tekisin illaksi kiisseliä? kysyin hengästyneenä. Barry antoi minulle maitopullon ja vielä matkaevääksi keksin. Hymyilin ja kiitin herra Barrya.

Saapuessani eliön luokse ojensin hänelle keksin ja nostin hänet maitokoriini. Lähdin kävelemään hitaasti ja varovasti kotiin, etten vain heiluttaisi koria. Tarkkailin koko ajan liikahtaisiko eläin.

Vähän ajan kuluttua kuulin rapinaa ja näin, miten karvan seasta tunkeutui pieni pää ja kaksi kättä. Kädet nappasivat keksin ja kuljettivat sen suun luokse. Eläin nakersi keksiä hiljaa. – Mikä sinun nimesi on, pikkuinen? kysyin varovasti. Eläin Katsoi minua tutkivasti ja vastasi vokaaleja pitkittäen: – Aaamaandaa.

– Oi, olet Amanda, sanoin rauhallisesti ja mahdollisimman selkeästi.

Saavuimme jo kotiportille, mutten halunnut viedä Amandaa sisälle. – Käykö sinulle, jos laitan sinut portaiden alle, siellä on lämmintä? kysyin. Amanda nyökkäsi, lähdin hakemaan sisältä leipää Amandalle. Kun palasin, hän oli kadonnut.

Ps. En nähnyt sinua enää koskaan tuon illan jälkeen, mutta en voi ikinä unohtaa tuota iltaa, kiitos, Amanda.

Lotta Lehtiö

12–16-vuotiaiden sanataideryhmä

HP

Tämä teksti on omistettu parhaalle ystävälleni Pennille. Penni on luotettava, positiivinen ja kannustava ystävä. Tutustuimme 2–3-vuotiaina, kun muutimme vierekkäisiin taloihin. Poimimme mustikoita joka kesä ja leivoimme mustikkapiirakkaa siskojemme apuna.

Pääsimme 2012 samaan eskariryhmään. Siitä lähtien olemme olleet samalla luokalla.

Meille on vuosien varrella muodostunut erityinen ja maailman paras ystävyys suhde ja omat insidejuttumme. Haluan kiittää Penniä kaikista vuosista, hyvistä ja huonoista kokemuksista (kuten luisteluratavideosta) tällä tekstillä. <3 <3 <3

KIIVA YSTÄVÄ

Kiltti.

Hauska.

Haluaa leikkiä kanssani.

Ellei joku satu tietämään

Ellei joku satu tietämään

VIIMEINEN TOTUUS

Voima vangittuna,
kieltäytyy silt' luovuttamasta;
tuijottaa vapauteensa kaltereiden välistä.
Tarpeeksi rohkea uskoakseen,
et' vielä jonain päivänä,
viimeinen totuus
painaa valheitakin enemmän.

Kenelle kuuluu viimeinen totuus,
kenen ääni kantaa mustemerren yli
ja valloittaa muurienkin takaiset ajatukset?

Vain toivon kirkas sointi
peittää alleen epäuskon syvyydet;
sen voima pirstoo muurit ihmisten mielistä
ja rajat valtioiden väliltä,
sillä toivo on viimeinen totuus.

Ellei joku satu
tietämään, mitä raha
merkitsee, niin se on
kuin hyödytöntä roskaa,
paitsi että sillä saa
hyödyllisiä asioita.

HÄTÄHUUTO

Ikuinen lähiölapsi.

Takapenkin kanta-asiakas.

Hänen selkänsä takana

eilisen lapset

hukkuvat sysi mustaan mereen.

Mereen, jota turhautuneet sydämet ruokkivat onnen pisaroillaan.

Hän kuulee, kuinka huomisen lapset huutavat häntäänsä.

Mutta niinkuin me kaikki, hän ei uskalla avata silmiään.

Keskellä sirkusta

olet sinä!

Ja jotain sinussa....

Siellä raikaa edelleen
laimea punkrock
ja jaetaan halpaa
tulevaisuutta.
Kaupunkistrategia
pyrkii parantamaan
hyvinvointia.
Toive tuskin toteutuu.
Pian aletaan huudella uskottavuutta.
Tänään ihan liekeissä.
Huomenna vain sinua varten.
Pinnan alla kuumia tunteita.

Fanni Peltonen
Siivekkäät

IHMISEN ITSEISARVO

Kallioiden seinämistä itkuni kaikuu,
mihin minun paikkani kuuluu?
Kieleni säröilee ja sanani horjuvat
tuulessa.

Vaikka päättäjät
nuo sekasorron jumalat
kertoisivat vain valheita
ihmiset silti uskoisivat.
Mikä on siis ihmiselämän itseisarvo?
Olemassaoloni kieltäminen tuntuu
edelleen pahalta
ja oon vaan niin väsynyt tähän
yhteiskuntaan.

Mikä tässä maailmassa on vikana?
Unohtaminen ja omaan napaan
katsominen,
kulutusyhteiskunnan ahneus
ja oikeuksien tallominen,
varsinkin niiden hiljaisten.

En uskalla olla onnellinen,
vaan aina täytyy taistella
tai pysyä piilossa.
Rikon aina jotain normeja,
ja kun ei sovi muottiin
niin joutuu ongelmiin.

Onko rohkeus kykyä sietää
yksinäisyyttä?
Ihan näin sananvapauden ja
kunnioituksen nimissäkään
en voi tällaista ymmärtää,
sillä tämä on vääristynyt kuva
ihmisyydestä.
Mustan ja valkoisen maailmassa
vain rohkeat maalaavat
sateenkaaren väreillä.

Mä oon täällä,
joten kuunnelkaa mua!
Sillä mulla on sanottavaa,
provosoivia mielipiteitä
ja valtavirran kyseenalaistavia
näkökantoja.
En suostu enää joustamaan tai
taipumaan,
nyt olen terveellisesti itsekäs.
Mä olen ylpeä,
arvollinen ihmisolento.
En siis mies tai nainen,
vaan ihminen.
Enkä enää koskaan
ala itseäni muiden takia
kyseenalaistamaan.

Meidän vuosisadalla
pitää oikeasti kysyä,
kenellä on oikeus olla erilainen?
Sillä erilaisuuden ollessa "trendi"
se näyttäisi myyvän melko hyvin.

Minulla on ehkä vain sanoja
mutta ne ovat kaikkein vaarallisimpia
aseita.
Sillä niiden avulla rohkeus vielä
joskus herää
ja valtavirrankin horros häviää.

Vaikka painostus kuinka kasvaisi,
en totuudesta silti suostu luopumaan.
Vaikka rikotuksi sanotaan
ja hulluksi huudetaan,
mikään ei kuitenkaan
voi minua vaimentaa.
Sillä minäkin olen todellinen,
autenttinen,
ja olemassa oleva ihminen.
Outous ei ole järjestelmävirhe,
vaan yksilön luonteenpiirre!

Huudan, vaikka edessäni on muuri,
huudan kunnes minut ja muut
jätetään rauhaan,
koska mekin ollaan täällä
ja meilläkin on oikeus elää.

Myrsky Kahelin
Siivekkäät

tosi taipuva tapahtuma tai tuskallinen turmio.
tuppaa tapahtumaan tapaturmia tuona
tuomiopäivänä.

t ä m ä
t u l e e
t e l j e t ä
tyrmään
t o t e s i
T r u m p
tapettuaan
taloutensa
tarjoamalla
tyhjiä toiveita.

Kellon viisarit tikittivät vieressä,
mutta hän sulki korvansa niiltä.
Aikaa ei ollut.
Se oli enää vain käsite,
joka oli joskus hallinnut hänenkin elämänsä.

KUN KUVA EI KERRO AIVAN KAIKKEA

Katson uutta koulukuvaa. Siinä olemme me, hymyillen ja toisiamme halaten. Meillä kaikilla on päällä lempivaattemme ja hiukset kauniisti. Mutta tuo kuva ei kerro totuutta. Se on vain yksi kuva. Oikeasti elämämme ei ole vain kukkasia ja sateenkaaria. Riitelemme välitunneilla, itkemme ja pidämme mykkäkoulua. Harvoin saamme mitään kunnollista aikaan ilman riitoja.

Pidämme kulissia pystyssä, emme halua sääliä. Pidämme kynsin hampain kiinni ”kaveriporukan leimasta”, vaikka se ei ole edes järkevää. Meidän kaikkien itsetunto on palasina, emmekä enää ole samanlaisia kuin ennen. Olemme muuttuneet, kasvaneet erilleen, mutta pidämme kulissia pystyssä, etteivät muut huolestuisi.

Olimme oikeasti onnellisia kavereita joskus monta vuotta sitten. Vielä me yritämme kasata porukkaamme yhteen niistä surkeista ystävyiden rippeistä, vaikka kannattaisi jo luovuttaa. Kannattaisi luovuttaa ja antaa olla. Tätä ystävyyttä ei voi enää pelastaa.

Martta Leppänen
11-12-vuotiaiden sanataidekerho

Kun ahdingon oikea puoli
kasvaa liian vaikutusvaltaiseksi
vaivun minäkin maahan
minä
voittamaton sotilas.

Hertta Inkala
Siivekkäät

Huomenta Kullervo!

Minä ja Paqpa leikitään merirosvolaivassa. Täällä on tosi mukavaa!
Paitsi tänne tuli joku kissamursumotopoliisi ja sanoi, ettei me saada
leikkiä aamupalalla. Sitten se itse meni leikkimään aamupalalla.
Mutta me jatkettiin leikkiä paqpan kanssa.
Terveisin: Pasi Möykkövaara

Tunnen hirveää kipua aina, kun näen teidät yhdessä. Pidätte toisianne kädestä kiinni ja tönitte toisianne leikillänne. En kuitenkaan tiedä, miksi näkemisenne satuttaa, en nimittäin ole mustasukkainen. Ainakaan en ole myöntänyt sitä itselleni. Lääkkeet loppuvat kesken, vaikka eivät ne helpotakaan oloa. Haluan unohtaa hänet, vaikka olemme kavereita tai ainakin tuttuja toisillemme. Se ei nimittäin tarkoita, että hän ymmärtäisi, vaikka minuun sattuu. Jalkani ovat ihan mustelmilla juostuani karkuun todellisuutta. Kuitenkin hän on tässä hetkessä ja ottaa käteni omaansa. Tipahdan takaisin todellisuuteen ymmärtääkseni, että hän on tässä. Me olemme tässä ja tulemme aina olemaankin.

Olivia Ala-Poikela
Siivekkäät

Ulkona

Talossa on tähti.

Auto ajaa.

Ihminen kävelee tien yli.

Talossa on valot.

Portti on kiinni.

Eveliina Brockman
8-10-vuotiaiden sanataideryhmä

Kirjoittajat

Kirjoittajat

5-VUOTIAIDEN SANATAIDERYHMÄ

Opettajat:

Riika Ruottinen

Emma Salo

Santtu Ainesmaa

Helkky Hamdard

Mette Hellsten

Enni Hentilä

Fanni Holma

Hilla Impola

Olli Järnfors

Lumi Kess

Otso Kubin

Elina Rimpiläinen

Tilda Suorsa

Arne Tenhunen

6–8-VUOTIAIDEN SANATAIDERYHMÄ

Opettajat:

Inka Kuivamäki

Riika Ruottinen

Theo Harinen

Marianna Huuhtanen

Iiris Hyöky

Jinna Korpela

Linnea Kärki

Noel Nevala

Oiva Suhonen

Max Tanhuala

Maija Taskila

Erik Tenhunen

Lotta Ukkonen

8–10-VUOTIAIDEN SANATAIDERYHMÄ

Opettajat:

Inka Kuivamäki

Riika Ruottinen

Emppu Ala-Poikela

Helka Angerman

Eveliina Brockman

Heljä Hukkanen

Anni Järnfors

Emilja Kiilakoski

Kerttu Kurikka

Ninni Ontero

Laura Palola

Linnea Tirola

11–12-VUOTIAIDEN SANATAIDERYHMÄ

Opettajat:

Mari Hakala

Ainokaisa Veteläinen

Asmo Angerman

Maija Anttonen

Maija Heinonen

Touko Hukkanen

Maire Inkala

Martta Leppänen

Pihla Raustia

Eppu Salin

12–16-VUOTIAIDEN SANATAIDERYHMÄ

Opettajat:

Mari Hakala

Ainokaisa Veteläinen

Aada Bovellan

Nietos Harju

Veera Heikkinen

Tarmo Lahdenperä

Lehtiö Lotta

Roosa Manninen

Henni Ojala

Saaga Vuotikka

10–11-VUOTIAIDEN SANATAIDERYHMÄ

Opettajat:

Anna Anttonen

Kati Inkala

Runo Ahtinen

Olivia Hankonen

Friida Harju-Könnö

Alisa Herranen

Hilma Kaisto

Kerttu Mällinen

Maisa Mänty

Katri Orava

Silla Palokangas

Lilja Pylkkänen

Jooa Salin

Uuti Salin

Sisu Salmirinne

Senni Asell

Onni Seppänen

SIIVEKKÄÄT — SANATAIDERYHMÄ 14–18-VUOTIAILLE

Opettajat:

Anna Anttonen

Kati Inkala

Olivia Ala-Poikela

Hertta Inkala

Myrsky Kahelin

Aada Kiiveri

Oona Kälkäjä

Siiri Linna

Jenny-Emilia Maijala

Iiris Mäki

Edith Njoroge

Oona Ojala

Noora Oravala

Fanni Peltonen

Vilma Pesonen

**Lumotut
sanat**